

σθηκε το άδικο που είχε κάνει στην πρώτη του άρραβωνιαστικά. Νά την αφήση μάγορο την ημέρα του γάμου, ντυμένη νύφη, και να φύγη με την άδερφή της !... Και ψιθύρισε :

— Αλήθεια !... Το κορίτσι της Έλένης !... Το κορίτσι της Έλένης !

Αυτή η ανάμνηση, αυτή η συναίσθηση, τον έκαμε να έγκρατηρήση ακόμα περισσότερο στη δυστυχία του. Τη θεώρησε σά μιὰ τιμωρία που του άξιζε. Κι' είτε μέσα του πως χωστούσε να την έπομείνη σάν άντρας.

Σάν άντρας, ναι.

Αμίλητος πιά, — μὰ κι' η μητέρα του είχε σωπάσει, — σκωθίθηκε, σιάχητσε, φρεσκαρίστησε, πήρε το καπέλο του.

— Που θά πάς ; τον ρώτησε η Ζατούραϊνα.

— Θα πάω να διασεδέσω, να ξεσάσω ! τις άποζήθιζε. Δεν είμαι νέος και έλευθερος τώρα ; λοιπόν άσε με !

Και γέλασε.

— Σάφινω, ψιθύρισε ή μητέρα κοιτάζοντας τον έταστικά. Μόνω να μην κινήσε καμιά τρελά...

— Μη φοβάσαι ! της άποζήθιζε σχεδόν φαιδρά. Ούτε ζεινον θα πάω να βρω, ούτε ζεινη. Για μένα δεν υπάρχει πιά κανένας. Θα διασεδέσω ! Θα διασεδέσω τώρα, τελείωσε !

Και βγήκε. Η μητέρα του τον πήγε ως τη σάλα.

Στο δρόμο, καθώς τραβούσε για την όδον Σταδίου, — λογάριζε να γεμιασθή σέ κανένα έσοτώραν, — σκυλορίσθηγε να γράψη ένα γράμμα της Έλένης που έκεινες τις ημέρες ίσα ίσα είχε γυρίσει, έ τον άνδρα της από την Ερώστη και που δεν την είχε ξαναδεί στα μάτια του από τότε. Γιατί ο σύμπλορος του, ο άξιωματικός, είχε πάει με άποστολή στη Γερμανία και το ταξίδι του γάμου τους παρασάθιζε. Θάγραφε λοιπόν της Έλένης για την άπιστία της Δώρας και θα της ζητούσε συζώηση ύστερ' από τη δίκια αυτή τιμωρία που τήν βρήκε. Κι' αφού έστελνε πιά κι' αυτό το έξιλαστήριο γράμμα, θα τά ξεγούσσε όλα, όλα, και θα ήσυχάζε. Θα ξαναόριζε τη ζωή του άπ' την άρχη. Και θάταν προσεκτικός να μην «φωνηση πάλι από σβέρο» να πρό πάντων να μην άδικήση κανένα και καμιά για να ευτυχήση αυτός...

Μπήκε στον « Αβέρωφ », έκάθισε μονάχος του σ' ένα τραπεζάκι, έγραφε με όρεξη και ήπιε όσο δεν έπινε συνήθως. Είχε ύποβάλει στον έαυτο του πως έπρεπε να διασείσει το άδικο και με την αυθυποβολή αυτή έβρουσε τη δύναμη και την όρεξη. Μόνω φίλους δεν ήθελε κοντά του. Κι' όσους άπάντησε στο δρόμο και στο ρεστωράν, τους άπέφυγε.

Μετά το γεύμα, κατέβηκε στην Όμόνοια πεζός κι' από κει πήρε άμαξή, για να πάη σ' ένα σπίτι στη Βάθη. Στο σπίτι αυτό κατοικούσε μιὰ καλή κυρία με την κόρη της που ήταν η τελευταία του φιλενάδα. Δεν τά είχε χαλάσει μαζί της ποτέ, αλλά δεν ξαναπήγε από τότε που έφοιτούσε τη Λύρα. Κι' ήθελε να πάη άπόψε να τη βρή και νάνανεσώη τη φίλια μαζί της. Ένόμιζε πως ήταν ο καλύτερος τρόπος για να ξεχαση, να παρηγορηθή, άκόμα και για να έδικηθή...

Οι δύο γυναίκες, μόλις είχαν φάει, έτοιμαζόνταν για τον κινηματογράφο. Άλλ' άμα είδαν τον Νίκο, χάρηξαν πολύ και προτίμησαν να μείνουν στο σπίτι μαζί του.

— Πως ήταν τουτό, καλέ !... Τι έγινε ;... Έτσι λοιπόν, άμα παντρευτή κανείς, ξεχνά όλον τίν κόσμο ;

— Έτσι ! άποζήθιζε ο Νίκος. Άλλά έγω τώρα ξεπαντρεύθηκα. Και τόν ξαναθυμήθηκα.

— Μίλα καλά ! Χώρισες τη γυναίκα σου ;

— Τώρα πιά !

— Άιλο τουτό πάλι !

Κι' οι δύο γυναίκες έβαλαν τά γέλια. Η Κάκια προπάντων γελοῦσε τόσο φαιδρά, τόσο ολόψιχα, που ο Νίκος κυριεύθηκε από άληθινή ευθυμία. Γελοῦσε τώρα κι' αυτός για το χωρισμό, σάν να τού είχε συμβεί κάτι ευχάριστο, ένα ευτύχημα.

— Ζήτησ' η έλευθερία λοιπόν, έ ;

— Μά εινε ζήτημα ; Έσύ, καυμένη, πήγες να σπλαρωθής τόσο νέος !... Δεν ήταν καλύτερα πρώτα που, όταν ήθελες, είχες την Κάκια κι' όταν σου κáνιζε, της έκανες άπιστία με τη Λιλή ;

— Αλήθεια, τί γίνεται η μορφή Λιλής ;

— Ά, η Λιλή παντρεύτηκε.

— Πήρε το φοιτητή που αγαπούσε ;

— Άκριβώς ! Άλλ' αφού έγινε δικηγόρος.

— Έσύ, Κάκια ; έντελως έλευθερή άκόμα ;

— Ό, έντελως ! Δεν σπλαρωθήκα έγω, τελείωσε !

— Κι' ο γέρος σου... ύπάρχε ;

— Χτύπα ξύλο !... Ό, μ' αν δεν ήταν κι' αυτός, τί θά γινόμουν ; Οι νέοι, βλέπεις, μ' άφίνουνε και παντρεύονται.

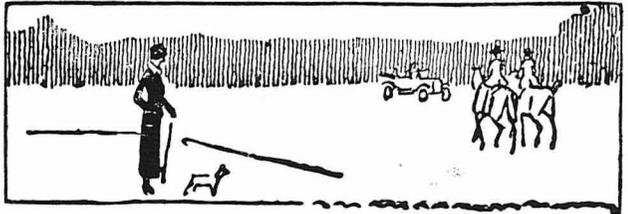
— Ξεπαντρεύομαστε όμως και ξαναγαυίζουμε, χά, χά, χά !

— Χά, χά, χά !

Γελοῦσαν τρελά. Είχαν καθήσει στην τραπεζαρία. Κι' η κυρία Άγλατα πήγε να βάλη νερό για να πλύνε σάϊ.

Η Κάκια, είχε άκριβώς την ηλικία της Δώρας. Ήταν ένα πολύ όμορφο κορίτσι, με άνατομή, με πιάνο, με σί ζ. Η μητέρα της, λιγάκι άμαρτωλή σά νιάτα της, — άφοτον μάάλιστα έμεινε χήρα, — είχ' επιτρέψει στην κόρη της από πολύ νωρίς ν' άζολούθησεν το δρόμο το δικό της.

Η Κάκια μάάλιστα έλεγε και πως την είχε σπαρώσει. Το βέβαιον είναι πως όταν τη γνώρισε ο Νίκος άπόένα του φίλου, δεν ήταν παράδειξη χωρών χωριστόπουλο κι' όμως είχενό — τρεις φίλους «καλούς», είχε και τόν πλούσιο έξεινογόρο που τη διατηρούσε με μεγαλοπρέπεια. (Άκολουθεί)

ΣΙΑΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

A. K.

Δεν ύπόλαβε έλκεκτη δεξίωση που να μην εινε παρούσα, ευτυχώς ότι εινε τόπος ιδανικής και λεπτοτάτης φροντίδος, ώστε η ευφρόνη της να εινε εξάττως διακοσμητική και πολύ ευχάριστη. Την διαζοινε σιανία άφρότης, και η όμιλία της πολύ τερνή και συγκαταλητική. Συγκαταλέγεται μεταξύ τών πλέον φανατικών θασαστότων του μπουίτζ και πολύ συμπαιθητική και έπομένως περιζήτητη όσο δεν φαντάζεται κανείς. Το ζαρνέ της συμπροκαλαβήνει ζαθημεριως 5-10 σαντηβού για δεξιώσεις μπουίτζ, οούτο, μαστίχα, τσάγια, έξδρομής. Πάντοτε ντυμένη κομρά και καλαίσθητα, ή άσημνία της ζοχη συνδυάζεται άρμονικά με της ζωκίτικες μαύρες τουαλέττες της. Εινε φροαίονη, μητέρα, φροαίον νύφη.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Προχθές χωρευτική δεξίωση παρά τψ ζ. και τή ζ. Λίτσα. Αίθουσα καλαίσθητα. Ένα πολύ μεγάλο ζούλλ χορησιμεί για χωρευτικόν τεροαίν στη ζωφροατή νεολαία.

— Το σύνθημα τών άνωταίν δίδει ή δις Κάρι Λίτσα φέρονσα τουαλέττα από κόκκινες μοσσελίνας, τόσον ταιριαστή με τόν σπάνιον τόν της φροαίας χορολής.

— Τζός μιλάντ ζωφροατή. Τουαλέττες ζωφροόχομες, σιλουέττες σβέλετες, χαριτωμένες χορευτήριες, σύνολον πολύ ευχάριστον.

— Άπό της πλέον χαριτωμένες ήσαν αϊ δεσποινίδες Μαριέττα Ηλιάσζου τουαλέττα κόκκινη, δις Μ. Άξελού άγαλιατωδους φροαίοντες με μπές, δις Σαζοράφου με μπλε-ροιά, δις Μιταουή ρούζ, δις Άλ. Μεταξά κόκκινα, δις Λορέδου πράσινα, δις Ήσια μάυρα, δις Θεολόγη κόκκινα,

— Μεταύ τών κυριών ζ. και ζ. Στ. Πεισματζόγλου πολύ πιζάντικη με λευκή και μαύρη τουαλέττα, ζ. και ζ. Κυριαζού μάυρα, ζ. και ζ. Γ. Κυριαζού μάυρα με φράνζ, ζ. και ζ. Στρατήγη, ζ. και ζ. Κάμπερματς ζ. ά.

— Την παρελθούσαν Τετάρτη πολυπληθεσάτη και ζωφροατή χορευτική δεξίωση παρά τψ στρατηγψ και τή ζ. Ζιράς, φροαίονταται και πολύ ευχάριστα αίθουσα. Η κυρία Ζιράς έδέχθε τοίς κεκλημένους της με πολλήν συμπαιθητικότητα βοηθουμένη υπό της χαριτωμένης θυγατρής της.

— Παρηγορήη μεγάλη μερίς του διπλωματικού σώματος ολόκληρος ή Γαλλική άποστολή και πολλά μέλη της γαλλικής παροινίας. Μεταξύ τών Άθηναίων ήσαν ζ. και ζ. Σ. Δούσιανη, ζ. και ζ. Β. Λορέστη, ζ. και δις Ν. Μαζζά κομψή τουαλέττα βιέ-μπλέ ζ. και ζ. Δ. Φωζά με μπλε-ροιά, ζ. και δις Βλαχοπούλου με γροναί, ζ. και ζ. Μπένση μάυρα, ζ. και ζ. Γ. Μαζζά κομψή τουαλέττα μάυρη, ζ. και ζ. Ν. Τριζούτη, δις Κορδέλλα πολύ νόστιμη με κόκκινα, ζ. Σ. Άβέρωφ, δις Ριζαίη με πράσινα, ζ. Δ. Άφθονίδη, ζ. Βρετοψ, ζ. και ζ. Λεοντοπούλου ζ.λ.π.

— Την παρελθούσαν Τρίτην έσπερις μπουίτζ και χορός παρά τψ ζ. και τή ζ. Σκαναβή, η οιοδεσποίνα θαυμασός κομψή με τουλέττα παραλλήλιη κρεπ-ρομαίν μπές ή φρούτα άπετελειτο από πλισσέ βολάν που διεσταυρόνοντο και το χορσάξ είδος μπλοκεό-βέστας, από ζωφρετ έμοιόχομο κεντημένα πιερρερί-ροζέ και μπλε-οσαραμπέ.

— Δις Σκαναβή τουαλέττα χαριτωμένη —ρόμπ-ντε-λιν— από βελούδο-σιφρόν σέ άπόχορμον φούργιας.

— Μεταξύ τών κεκλημένων ζ. και ζ. Α. Ρόστοβιτς τουαλέτα πολύ σιζ από κρεπ-ρομαίν λευκή και κρεπ μάυρο ένομιμένο με γαλόνα από διαμάντια, ζ. και ζ. Σωτηριάδη ζωφρετ με δαντέλλα μάυρη ζ. και δις Ταυταζοπούλου ζωφρετ ροζ-ντεγγραντέ ζ. και δις Τριανταφυλλίδη βελούδο μάυρο, ζ. και ζ. Φραγχοπούλου, ροζέ σιφρόν με δαντέλλα έμοιόχομη ζ. και δις Πράττερ βελούδο μάυρο μπές πελάριο λουλούδι κόκκινο.

— Την παρελθούσαν Τετάρτην δεξίωσης παρά τψ ζ. και τή ζ. Βλαχοπούλου.

— Την παρελθούσαν Κυριακήν τέιον μπουίτζ παρά τη κυρία Άσπασία Σεβαστοπούλου. Σπίτι από τά πολύ όλγια, σαλόνα με έπιπλα σά στις έποχης Λουί ΧΥ, θαμνάσιο γραφειον με μπουα-ζέρι, είκόνες σπάνιες μιμιπελο πολύτιμα, ύπεροχο σύνολον.

— Παρηγορήθησαν ζ. και ζ. Μαντελίδη, ζ. Σ. Περόγλου, ζ. και ζ. Καλλίνου, ζ. Ναυτιν Σλήμαν, ζ. Φόφρη Μεταξά—άγαλιατωδης φροαίονης, — ζ. και ζ. Γκιστοπούλου, ζ. Τριανταφυλλάκη, ζ. Λοφόν, και οι ζ. Κούπας, Άθηνογένης, Μεννάκης, Άθανασιάδης, Μαλιταινιώτης.

Η Μονταίν

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Με 28 σελίδας. Με θαυμασ'αν τριχομωνον είκόνα. Με πλήθος έλκεκτων είκόνων, μ' έλληνικά διηγήματα, έλκεκτάς μεταφράσεις γλπ. κλπ.